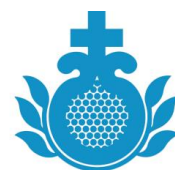

Kościół Matką Powołań

ORDINE OSPEDALIERO | di
SAN GIOVANNI DI DIO

11 - 17 kwietnia 2016

I Tydzień Modlitw o Powołania do Szpitalnictwa

ORDINE OSPEDALIERO | di
SAN GIOVANNI DI DIO

Wprowadzenie

Na ten I-wszy tydzień modlitw w intencji powołań do szpitalnictwa, Komisja Generalna Duszpasterstwa Powołań i Formacji Zakonu Szpitalnego św. Jana Bożego, przesyła Wam, wraz z najserdeczniejszymi **ŻYCZENIAMI Z OKAZJI ŚWIĄT WIELKIEJ NOCY**, niniejszą propozycję modlitw i refleksji.

Jest to nowa inicjatywa, którą rozpoczynamy w roku 2016, choć narodziła się ona w trakcie obchodzonego niedawno Roku Powołań do Szpitalnictwa, zaś jej celem jest modlitwa za pracę, jaką wykonujemy w zakresie powołań i powierzanie wszystkiego, co robimy, w ręce Boga. Chcielibyśmy kontynuować tę inicjatywę również w przyszłości.

Tydzień Modlitw o Powołania do Szpitalnictwa w tym roku będzie trwał od 11 do 17 kwietnia. Ostatni dzień modlitw chcieliśmy by się zbiegł z 53 Światowym Dniem Modlitw o Powołania obchodzonym w całym Kościele w IV niedzielę Wielkanocną (niedzielę Dobrego Pasterza).

Schemat, jaki Wam proponujemy na każdy dzień, może być przez Was dostosowywany w taki sposób, abyście mogli z niego skorzystać w dogodnym dla Was momencie dnia. Wykorzystaliśmy przesłanie Papieża Franciszka na ten dzień, wraz z kilkoma tekstami biblijnymi i rozważaniami na temat Bożego Miłosierdzia.

Wydaje nam się, że ze względu na obchodzony właśnie Jubileusz Miłosierdzia oraz biorąc pod uwagę hasło tego dnia, „**KOŚCIÓŁ MATKĄ POWOŁAŃ**”, koniecznym było zgłębienie naszej tożsamości szpitalniczej w Kościele. *Powołanie rodzi się w Kościele. Od chwili pojawienia się powołania potrzebny jest odpowiedni „zmysł” Kościoła. Nikt nie jest powołany wyłącznie dla jakiegoś określonego regionu ani dla jakiejś grupy czy ruchu kościelnego, ale dla Kościoła i dla świata.*

Zachęcamy Was do tego, byśmy jako wspólnota, zjednoczyli się wszyscy przed Panem w modlitwie oraz, dzięki obecności i pomocy Ducha Świętego, nadal otwierali się na Niego, by być prawdziwymi, autentycznymi świadkami szpitalnictwa.

**Komisja Generalna Duszpasterstwa Powołań i Formacji
Zakonu Szpitalnego św. Jana Bożego**

OTWÓRZ SIĘ – **Poniedziałek, 11 kwietnia**

Napomnienie

Drodzy Bracia i Siostry!

Bardzo pragnę, by w czasie Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia wszyscy ochrzczeni mogli doświadczyć radości z tego, że należą do Kościoła! I by mogli odkryć na nowo, że powołanie chrześcijańskie, jak również poszczególne powołania rodzą się w łonie ludu Bożego i są darami Bożego miłosierdzia. Kościół jest domem miłosierdzia i „ziemią”, na której powołanie kiełkuje, wzrasta i przynosi owoc.

Z tego względu z okazji 53. Światowego Dnia Modlitw o Powołania, zachęcam wszystkich do kontemplowania wspólnoty apostoelskiej i do dziękowania za rolę wspólnoty w powołaniowej drodze każdego człowieka. W Bulli ogłaszającej Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia przypomniałem słowa św. Bedy Czcigodnego, odnoszące się do powołania św. Mateusza: «*Miserando atque eligendo*» (*Misericordiae Vultus*, 8). Miłosierne działanie Pana odpuszcza nasze grzechy i otwiera nas na nowe życie, które konkretyzuje się w powołaniu do pójścia za Panem i do misji. Każde powołanie w Kościele ma swoje źródło w miłosiernym spojrzeniu Jezusa. Nawrócenie i powołanie są jakby dwiema stronami medalu i nieustannie odwołują się do siebie przez całe życie ucznia – misjonarza.

Światowy Dzień Modlitw o Powołania 2016 r. ORĘDZIE OJCA ŚWIĘTEGO

Tekst biblijny: Ewangelia wg św. Marka 7, 31-37

Znowu opuścił okolice Tyru i przez Sydon przyszedł nad Jezioro Galilejskie, przemierzając posiadłości Dekapolu. Przyprawdzili Mu głuchoniemego i prosili Go, żeby położył na niego rękę. On wziął go na bok, osobno od tłumu, włożył palce w jego uszy i śliną dotknął mu języka; a spojrzawszy w niebo, westchnął i rzekł do niego: «Effatha», to znaczy: Otwórz się! Zaraz otworzyły się jego uszy, więzy języka się rozwiązały i mógł prawidłowo mówić. Jezus przykazał im, żeby nikomu nie mówili. Lecz im bardziej przykazywał, tym gorliwiej to rozgłaszali. I pełni zdumienia mówili: «Dobrze uczynił wszystko. Nawet głuchym słuch przywraca i niemym mowę».

Refleksja

Pragniemy pracować dla Jezusa

Ewangelista Marek umiejscawia to wydarzenie na wschodnim brzegu Jeziora Galilejskiego, w regionie zamieszkanym głównie przez pogan. Jego zamiarem jest nie tylko zebranie wspomnień, jakie się zachowały wśród wyznawców Chrystusa w związku z uzdrowieniem głuchoniemego, lecz jego opowiadanie chce nam przekazać coś więcej.

Prorocy ludu izraelskiego często posługiwali się określeniami „ślepotą” i „głuchota”, jako metaforami obrazującymi zamknięcie i niechęć ludu wobec swojego Boga.

W tym kontekście, uzdrowienie głuchoniemego opowiedziane przez św. Marka oznacza, że Jezus potrafi „otworzyć uszy”, tak aby „głusi” mogli wysłuchać i zrozumieć Dobrą Nowinę. Z tego względu opowiadanie to staje się wezwaniem, by otworzyć się na Chrystusa i pozwolić Mu, by nas przemienił. Czyż to nie jest właśnie to, czego najbardziej potrzebujemy?

Grupos de Jesús, Jose Antonio Pagola

Modlitwa dnia

Nasze społeczeństwo przechodzi właśnie burzliwy okres, w którym potrzebne są osoby wnoszące do niego odmienne wartości i styl życia. Módlmy się za Zakon Szpitalny św. Jana Bożego, by prowadzony przez Ducha Świętego i ubogacony świadectwem życia każdego ze swych członków, był znakiem Ewangelii Miłosierdzia. Ciebie prosimy...

Modlitwa w intencji powołań

Ojcze miłosierdzia,
który dałeś swojego Syna dla naszego zbawienia
i nieustannie wspierasz nas darami Twojego Ducha,
obdarz nas żywymi, żarliwymi i radosnymi wspólnotami chrześcijańskimi,
które byłyby źródłem życia braterskiego, i wzbudzały w młodych ludziach
pragnienie poświęcenia się Tobie i ewangelizacji.

Wspieraj je w ich zadaniach przedstawiania odpowiedniej katechezy powołaniowej
i ukazywania dróg szczególnej konsekracji.

Obdarz mądrością w koniecznym rozeznawaniu powołań,
tak aby we wszystkim jaśniała wielkość Twojej miłosiernej miłości.

Maryjo, Matko i Wychowawczyni Jezusa,
wstawiaj się za każdą wspólnotą chrześcijańską, aby,
stając się płodną za sprawą Ducha Świętego,
była źródłem autentycznych powołań do służby świętemu ludowi Bożemu.

PRZYJACIEL GRZESZNIKÓW – **Wtorek, 12 kwietnia**

Napomnienie

Bł. Paweł VI w adhortacji apostołskiej *Evangelii nuntiandi* opisał etapy procesu ewangelizacji. Jednym z nich jest przyłgnięcie do wspólnoty chrześcijańskiej (por. n. 23) – tej wspólnoty, od której człowiek otrzymał świadectwo wiary i wyraźne przesłanie o miłosierdziu Pana. To włączenie we wspólnotę obejmuje całe bogactwo życia eklezjalnego, zwłaszcza sakramenty. A Kościół jest nie tylko miejscem, w którym wyznaje się wiarę, ale również przedmiotem naszej wiary; dlatego w *Credo* mówimy słowa: «Wierzę w Kościół».

Powołanie Boże dokonuje się za pośrednictwem wspólnoty. Bóg powołuje nas do bycia częścią Kościoła, a po pewnym okresie dojrzewania w nim daje nam jakieś specyficzne powołanie. Drogą powołaniową idzie się razem z braćmi i siostrami, którymi Pan nas obdarza: jest to współ-powołanie. Eklezjalny dynamizm powołania jest antidotum na obojętność i indywidualizm. Ustanawia tę wspólnotę, w której obojętność została przewyciężona przez miłość, ponieważ wymaga, abyśmy wyszli poza siebie samych i oddali swoje życie na służbę Bożemu planowi, utożsamiając się z historyczną sytuacją Jego świętego ludu.

Mensaje del Santo Padre por la 53ª Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones.

Tekst biblijny: Ewangelia wg Św. Marka 2, 13-17

Potem wyszedł znowu nad jezioro. Cały lud przychodził do Niego, a On go nauczał. A przechodząc, ujrzał Lewiego, syna Alfeusza, siedzącego w komorze celnej, i rzekł do niego: «Pójdź za Mną!». On wstał i poszedł za Nim.

Gdy Jezus siedział w jego domu przy stole, wielu celników i grzeszników siedziało razem z Jezusem i Jego uczniami. Było bowiem wielu, którzy szli za Nim. Niektórzy uczeni w Piśmie, spośród faryzeuszów, widząc, że je z grzesznikami i celnikami, mówili do Jego uczniów: «Czemu On je i pije z celnikami i grzesznikami?» Jezus usłyszał to i rzekł do nich: «Nie potrzebuję lekarza zdrowi, lecz ci, którzy się źle mają. Nie przyszedłem powołać sprawiedliwych, ale grzeszników».

Refleksja

Usiąść przy stole z grzesznikami

Jezus zaskakuje wszystkich. Każdy może usiąść przy jego stole. Mogą to być osoby cieszące się złą sławą, o wątpliwej moralności, nawet grzesznicy nieobjęci Przymierzem. Chrystus nie wyklucza nikogo. Królestwo Boże jest niczym stół, do którego zaproszeni są wszyscy, także grzesznicy. Dlatego też misja Chrystusa i jego naśladowców polega właśnie na nie wykluczaniu nikogo.

Gdy Jezus słyszy słowa krytyki od uczonych faryzeuszy, nie pozwala, by odpowiedzieli Jego uczniowie. On sam zabiera głos, ponieważ pragnie, by znaczenie jego działania nie pozostawiało wątpliwości. Dla Chrystusa są oni raczej „chorymi” niż „grzesznikami”, ofiarami zła bardziej niż winowajcami. Bardziej niż potępienia potrzebują pomocy, przyjęcia raczej niż wykluczenia. Jednocześnie Jezus ukazuje swój sposób przyjmowania ich. Wspólne posiłki mają dla niego charakter uzdrowieniowy.

A w naszym przypadku, jaka jak najbardziej rozpowszechniona w społeczeństwie postawa wobec grup takich jak przestępcy, więźniowie, narkomani, prostytutki...? Czym się zajmujemy? Ich życiem, godnością, prawami? Bezpieczeństwem obywateli? Czynieniem sprawiedliwości...?

Grupos de Jesús, Jose Antonio Pagola

Modlitwa dnia

Módlmy się za rządzącymi, niech rządzą narodami w poczuciu służby, bez wykorzystywania władzy dla własnych korzyści, niech wsłuchują się w głos swojego ludu i dbają o prawa najbardziej uciskanych. Ciebie prosimy...

Modlitwa w intencji powołań do szpitalnictwa.

*Panie Jezu, który przeszedłeś przez świat, dobrze czyniąc i uzdrawiając,
i posłałeś swoich uczniów, by ze słowami pokoju na ustach,
głosili Królestwo Boże,
uzdrawiając i dając życie:*

*Spraw, aby powołanie do szpitalnictwa
nadal było przyjmowane w naszym świecie,
aby w Imię Twoje, uzdrawiani byli chorzy,
ubogim by głoszona była Dobra Nowina
a wszyscy cierpiący, by mogli doświadczyć
troskliwości i miłosierdzia Boga, naszego Ojca.
Amen*

ZOSTAŃ Z NAMI – Środa, 13 kwietnia

Napomnienie

W tym Dniu, poświęconym modlitwie o powołania, pragnę zachęcić wszystkich wiernych do wzięcia na siebie odpowiedzialności za pielęgnowanie i rozeznawanie powołań. Kiedy apostołowie szukali kogoś, kto by zastąpił Judasza Iskariotę, św. Piotr zgromadził stu dwudziestu braci (por. *Dz 1, 15*); a gdy trzeba było wybrać siedmiu diakonów, zwołano grupę uczniów (por. *Dz 6, 2*). Św. Paweł wskazuje Tytusowi precyzyjne kryteria wyboru prezbiterów (por. *Tt 1, 5-9*). Również dzisiaj wspólnota chrześcijańska jest zawsze obecna, gdy rodzą się powołania, w czasie ich kształtowania się i ich trwania (por. *adhort. apost. Evangelii gaudium, 107*).

Mensaje del Santo Padre por la 53ª Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones.

Tekst biblijny: Ewangelia wg św. Łukasza 24, 13-35

Tego samego dnia dwaj z nich byli w drodze do wsi, zwanej Emaus, oddalonej sześćdziesiąt stadiów od Jerozolimy. Rozmawiali oni z sobą o tym wszystkim, co się wydarzyło. Gdy tak rozmawiali i rozprawiali z sobą, sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi. Lecz oczy ich były niejako na uwięzi, tak że Go nie poznali. On zaś ich zapytał: «Cóż to za rozmowy prowadzicie z sobą w drodze?» Zatrzymali się smutni. A jeden z nich, imieniem Kleofas, odpowiedział Mu: «Ty jesteś chyba jedynym z przebywających w Jerozolimie, który nie wie, co się tam w tych dniach stało». Zapytał ich: «Cóż takiego?» Odpowiedzieli Mu: «To, co się stało z Jezusem Nazarejczykiem, który był prorokiem potężnym w czynie i słowie wobec Boga i całego ludu; jak arcykapłani i nasi przywódcy wydali Go na śmierć i ukrzyżowali. A myśmy się spodziewali, że On właśnie miał wyzwolić Izraela. Tak, a po tym wszystkim dziś już trzeci dzień, jak się to stało. Nadto jeszcze niektóre z naszych kobiet przeraziły nas: były rano u grobu, a nie znalazłszy Jego ciała, wróciły i opowiedziały, że miały widzenie aniołów, którzy zapewniają, iż On żyje. Poszli niektórzy z naszych do grobu i zastali wszystko tak, jak kobiety opowiadały, ale Jego nie widzieli».

Na to On rzekł do nich: «O nierozumni, jak nieskore są wasze serca do wierzenia we wszystko, co powiedzieli prorocy! Czyż Mesjasz nie miał tego cierpieć, aby wejść do swej chwały?» I zaczynając od Mojżesza poprzez wszystkich proroków wykladał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego. Tak przybliżyli się do wsi, do której zdążali, a On okazywał, jakoby miał iść dalej. Lecz przymusili Go, mówiąc: «Zostań z nami, gdyż ma się ku wieczorowi i dzień się już nachylił». Wszedł więc, aby zostać z nimi. Gdy zajął z nimi miejsce u stołu, wziął chleb, odmówił błogostawieństwo, połamał go i dawał im. Wtedy oczy im się otworzyły i poznali Go, lecz On zniknął im z oczu. I mówili nawzajem do siebie: «Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze i Pisma nam wyjaśniał?» W tej samej godzinie wybrali się i wrócili do Jerozolimy. Tam zastali zebranych Jedenastu i innych z nimi, którzy im oznajmili: «Pan rzeczywiście zmartwychwstał i ukazał się Szymonowi». Oni również opowiadali, co ich spotkało w drodze, i jak Go poznali przy łamaniu chleba.

Refleksja

Wspaniałe doświadczenie

To prosta, lecz poruszająca scena. Kilku zmęczonych długą drogą wędrowców siada razem przy stole, by wspólnie zjeść posiłek. Właśnie w tym momencie Jezus powtarza te same cztery gesty, które, zgodnie z tradycją, wykonał podczas ostatniej wieczerzy: „wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał go i dawał im”. W uczniach budzi się wiara: „Wtedy oczy im się otworzyły i poznali Go”. Rozpoznają w Chrystusie kogoś, kto ożywia ich życie, podtrzymuje ich w zmęczeniu i dodaje siły w drodze.

Rozpoznać Chrystusa to coś więcej, niż Go zobaczyć. W czasie drogi widzieli Jezusa, ale nie byli w stanie Go rozpoznać. Teraz Go rozpoznali i, choć staje się On ponownie niewidoczny, wiedzą już, że żyje i im towarzyszy. To doświadczenie ich przemienia. Odzyskują nadzieję. Pełni radości wstają i spieszą się, by opowiedzieć innym o tym, „co ich spotkało w drodze”. Nie są w stanie zachować tej wspaniałej wiadomości tylko dla siebie. Czują potrzebę powiedzenia innym, że Chrystus żyje. Nie rozmawiają o Jego zmartwychwstaniu teoretycznie, lecz „zarażają” innych doświadczeniem, które sami przeżyli.

A jak jest w moim przypadku? Czy żyję z przekonaniem, że Chrystus zmartwychwstały towarzyszy mi w mojej drodze życia?

Grupos de Jesús, Jose Antonio Pagola

Modlitwa dnia

Módlmy się za wszystkich młodych ludzi odbywających formację w naszych domach zakonnych, niech jak najlepiej wykorzystają ten czas i wytrwają w powołaniu, którego Bóg im udzielił. Módlmy się również za braci i współpracowników, którzy w naszym Zakonie zajmują się duszpasterstwem powołań i formacją początkową, niech Bóg obdarzy ich mądrością, by umieli towarzyszyć tym młodym ludziom i prowadzić ich zgodnie z kryteriami ewangelii miłosierdzia. Ciebie prosimy...

Modlitwa w intencji powołań

Ojcze miłosierdzia,
który dałeś swojego Syna dla naszego zbawienia
i nieustannie wspierasz nas darami Twojego Ducha,
obdarz nas żywymi, żarliwymi i radosnymi wspólnotami chrześcijańskimi,
które byłyby źródłem życia braterskiego, i wzbudzały w młodych ludziach
pragnienie poświęcenia się Tobie i ewangelizacji.

Wspieraj je w ich zadaniach przedstawiania odpowiedniej katechezy powołaniowej
i ukazywania dróg szczególnej konsekracji.

Obdarz mądrością w koniecznym rozeznawaniu powołań,
tak aby we wszystkim jaśniała wielkość Twojej miłosiernej miłości.

Maryjo, Matko i Wychowawczyni Jezusa,
wstawiaj się za każdą wspólnotą chrześcijańską, aby,
stając się płodna za sprawą Ducha Świętego,
była źródłem autentycznych powołań do służby świętemu ludowi Bożemu.

BÓG SŁUCHA TYCH, KTÓRZY MU UFAJĄ – **Czwartek, 14 kwietnia**

Napomnienie

Powołanie rodzi się w Kościele. Od chwili pojawienia się powołania potrzebny jest odpowiedni „zmysł” Kościoła. Nikt nie jest powołany wyłącznie dla jakiegoś określonego regionu ani dla jakiejś grupy czy ruchu kościelnego, ale dla Kościoła i dla świata. «Jasnym znakiem autentyczności jakiegoś charyzmatu jest jego eklezjalność, jego zdolność do harmonijnego włączenia się w życie świętego Ludu Bożego dla dobra wszystkich» (tamże, 130).

Odpowiadając na Boże powołanie, młody człowiek widzi, jak poszerza się jego postrzeganie Kościoła, może lepiej rozważyć rozliczne charyzmaty i tym samym dokonać bardziej obiektywnego rozeznania. W ten sposób wspólnota staje się domem i rodziną, gdzie rodzi się powołanie. Kandydat z wdzięcznością przyjmuje tę mediację wspólnoty, traktując ją jako element nieodzowny dla jego przyszłości; uczy się poznawać i kochać braci i siostry, którzy idą innymi niż jego drogami, a powstałe więzi umacniają we wszystkich ducha wspólnoty.

Mensaje del Santo Padre por la 53ª Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones.

Tekst biblijny: Ewangelia wg św. Łukasza 18, 9-14a

Powiedział też do niektórych, co ufali sobie, że są sprawiedliwi, a innymi gardzili, tę przypowieść: «Dwóch ludzi przyszło do świątyni, żeby się modlić, jeden faryzeusz a drugi celnik. Faryzeusz stanął i tak w duszy się modlił: "Boże, dziękuję Ci, że nie jestem jak inni ludzie, zdiejcy, oszuści, cudzołźnicy, albo jak i ten celnik. Zachowuję post dwa razy w tygodniu, daję dziesięcinę ze wszystkiego, co nabywam". Natomiast celnik stał z daleka i nie śmiał nawet oczu wznieść ku niebu, lecz bił się w piersi i mówił: "Boże, miej litość dla mnie, grzesznika!". Powiadam wam: Ten odszedł do domu usprawiedliwiony, nie tamten.

Refleksja

Bóg słucha tych, którzy wierzą w Jego miłosierdzie

Gdy ktoś dobrze się czuje z samym sobą i z innymi, opiera się wówczas tylko na swoich siłach, tak jakby niczego nie potrzebował. Grozi mu wtedy jednak życie w „fałszywej niewinności”. I odwrotnie, gdy ktoś czuje się winny, nie ma sił do zmiany, czy nie odczuwa wówczas potrzeby oddania się Bożemu miłosierdziu?

Gdy zachowujemy się jak faryzeusz, stajemy wobec Boga z pozycji wyznania, w którym nie ma miejsca dla poborca podatków. Gdy niczym poborca powierzamy się Bożemu miłosierdziu, przystępujemy do religii, w której jest miejsce dla wszystkich. Czy prawdziwa religia Królestwa Bożego nie jest właśnie taka?

Jest w Chrystusie coś fascynującego: jego wiara w Boże miłosierdzie jest tak zdumiewająca, że niełatwe okazuje się to, by uwierzyć w Niego. Prawdopodobnie dlatego najbardziej mogą Go zrozumieć ci, którzy nie mają siły wyjść poza swoje grzeszne życie.

Grupos de Jesús, Jose Antonio Pagola

Modlitwa dnia

W naszym świecie nadal liczne są osoby, którym brakuje podstawowych środków do życia. Módlmy się za wszystkich cierpiących oraz za ludzi przyjmowanych do naszych dzieł: chorych, osoby starsze, osoby przebywające u nas tymczasowo, więźniów, narkomanów, alkoholików i ludzi będących w potrzebie, by poczuli Bożą moc w swoim życiu, a my byśmy umieli odpowiedzieć na ich potrzeby. Ciebie prosimy...

Modlitwa w intencji powołań do szpitalnictwa.

*Panie Jezu, który przeszedłeś przez świat, dobrze czyniąc i uzdrawiając,
i posłałeś swoich uczniów, by ze słowami pokoju na ustach,
głosili Królestwo Boże,
uzdrawiając i dając życie:
Spraw, aby powołanie do szpitalnictwa
nadal było przyjmowane w naszym świecie,
aby w Imię Twoje, uzdrawiani byli chorzy,
ubogim by głoszona była Dobra Nowina
a wszyscy cierpiący, by mogli doświadczyć
troskliwości i miłosierdzia Boga, naszego Ojca.
Amen*

TRĘDOWATY URATOWANY PRZED WYKLUCZENIEM – Piątek, 15 kwietnia

Napomnienie

Powołanie wzrasta w Kościele. W czasie procesu formacji kandydaci mający różne powołania winni coraz lepiej poznawać wspólnotę eklezjalną, przewyżając ograniczoną wizję, jaką wszyscy mamy na początku. W tym celu przydatne jest jakieś doświadczenie pracy apostolskiej razem z innymi członkami wspólnoty, na przykład: głoszenie przesłania chrześcijańskiego u boku dobrego katechisty; ewangelizowanie peryferii razem z jakąś wspólnotą religijną; odkrywanie skarbu kontemplacji w doświadczeniu życia klauzurowego; lepsze poznanie misji ad gentes w kontakcie z misjonarzami; głębsze poznanie duszpasterstwa w parafii i diecezji wraz z księżmi diecezjalnymi. Dla tych, którzy już odbywają formację, wspólnota eklezjalna zawsze pozostaje podstawowym środowiskiem formacyjnym, wobec którego odczuwają wdzięczność.

Mensaje del Santo Padre por la 53ª Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones.

Tekst biblijny: Ewangelia wg św. Marka 1, 40-45

Wtedy przyszedł do Niego trędowaty i upadając na kolana, prosił Go: «Jeśli chcesz, możesz mnie oczyścić». Zdjęty litością, wyciągnął rękę, dotknął go i rzekł do niego: Chcę, bądź oczyszczony!. Natychmiast trąd go opuścił i został oczyszczony. Jezus surowo mu przykazał i zaraz go odprawił, mówiąc mu: «Uważaj, nikomu nic nie mów, ale idź pokaż się kapłanowi i złoż za swe oczyszczenie ofiarę, którą przepisał Mojżesz, na świadectwo dla nich». Lecz on po wyjściu zaczął wiele opowiadać i rozgłaszać to, co zaszło, tak że Jezus nie mógł już jawnie wejść do miasta, lecz przebywał w miejscach pustynnych. A ludzie zewsząd schodzili się do Niego.

Refleksja

Troszczyć się o życie wykluczonych

Jezus głosi swoją nowinę po całej Galilei. Nieoczekiwanie „zbliża się” do Niego pewien trędowaty, łamiąc w ten sposób normy religijne i społeczne, które nakazują chorym na trąd żyć w odosobnieniu, bez kontaktu z innymi. Jego pragnienie, by uwolnić się od cierpienia i życia na marginesie społeczeństwa jest niewątpliwie większe, niż jego lęk przed złamaniem prawa. Potrzebuje Chrystusa!

Nieświadomi tego faktu, żyjemy ograniczeni siatką niewidzialnych przeszkód i uprzedzeń, głęboko zakorzenionych w społeczeństwie i religii, które dyktują nam, kogo przyjąć, a kogo odrzucić, z kim się zadawać, a kogo unikać. Wydaje nam się czymś normalnym uważać, że nasza rasa jest lepsza od innych, nasza ojczyzna bardziej szlachetna, nasze wyznanie bardziej odpowiedzialne, nasze prawa bardziej godne egzekwowania. Nie zdając sobie z tego sprawy, wznosimy mury i przeszkody, by wykluczyć tych, którzy mogą zagrozić naszemu dobrobytowi lub zakłócić nasz spokój; ludzi innych ras, imigrantów, ubogich, chorych psychicznie, przestępców, którzy wyszli z więzienia, prostytutki...

Naśladować Chrystusa to zobowiązać się do uczestniczenia w ustanowionym przez Niego „ruchu zrozumienia”, by wprowadzić do historii ludzkości „miłość, która nie wyklucza”, która usuwa przeszkody rasowe, religijne, społeczne, kulturowe, finansowe....

Grupos de Jesús, Jose Antonio Pagola

Modlitwa dnia

Nasza Rodzina Szpitalna jest bardzo różnorodną wspólnotą, zdolną do podjęcia współpracy i zjednoczenia się na rzecz tych, którzy cierpią. Niech Bóg nas obdarzy łaską pamięci, byśmy wzięli odpowiedzialność za charyzmat leżący u podłoża Zakonu i go odnowili w obecnych warunkach, zgodnie z nowymi wyzwaniem, przed jakimi staje Zakon. Ciebie prosimy...

Modlitwa w intencji powołań

Ojcze miłosierdzia,
który dałeś swojego Syna dla naszego zbawienia
i nieustannie wspierasz nas darami Twojego Ducha,
obdarz nas żywymi, żarliwymi i radosnymi wspólnotami chrześcijańskimi,
które byłyby źródłem życia braterskiego, i wzbudzały w młodych ludziach
pragnienie poświęcenia się Tobie i ewangelizacji.

Wspieraj je w ich zadaniach przedstawiania odpowiedniej katechezy powołaniowej
i ukazywania dróg szczególnej konsekracji.

Obdarz mądrością w koniecznym rozeznawaniu powołań,
tak aby we wszystkim jaśniała wielkość Twojej miłosiernej miłości.

Maryjo, Matko i Wychowawczyni Jezusa,
wstawiaj się za każdą wspólnotą chrześcijańską, aby,
stając się płodną za sprawą Ducha Świętego,
była źródłem autentycznych powołań do służby świętemu ludowi Bożemu.

POSŁANY DO UBOGICH – Sobota, 16 kwietnia

Napomnienie

Powołanie jest wspierane przez Kościół. Po dokonaniu zasadniczego wyboru droga powołaniowa w Kościele nie kończy się, lecz realizuje się w dyspozycyjności do służby, w wytrwałości i w formacji permanentnej. Ten kto poświęcił własne życie Panu, jest gotowy służyć Kościołowi tam, gdzie on tego potrzebuje. Misja Pawła i Barnaby jest przykładem tej eklezjalnej dyspozycyjności. Posłani na misję przez Ducha Świętego i przez wspólnotę Antiochii (por. Dz 13, 1-4), powrócili do tej samej wspólnoty i opowiedzieli o tym, co Pan przez nich zdziałał (por. Dz 14, 27). Misjonarzom towarzyszy i wspiera ich wspólnota chrześcijańska, która jest życiowym punktem odniesienia, niczym widzialna ojczyzna, która zapewnia bezpieczeństwo tym, którzy pielgrzymują ku życiu wiecznemu.

Pośród zaangażowanych w duszpasterstwo szczególną rolę odgrywają księża. Poprzez ich posługę uobecnia się Słowo Jezusa, który powiedział: «Ja jestem bramą owiec (...). Ja jestem dobrym pasterzem» (J 10, 7. 11). Duszpasterska troska o powołania jest zasadniczą częścią ich posługi pasterskiej. Księża towarzyszą tym, którzy poszukują własnego powołania, jak również tym, którzy już ofiarowali swoje życie na służbę Bogu i wspólnocie.

Mensaje del Santo Padre por la 53ª Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones.

Tekst biblijny: Ewangelia wg św. Łukasza 4, 14-21

Potem powrócił Jezus w mocy Ducha do Galilei, a wieść o Nim rozeszła się po całej okolicy. On zaś nauczał w ich synagogach, wystawiany przez wszystkich. Przyszedł również do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabat udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać. Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę, natrafił na miejsce, gdzie było napisane:

*Duch Pański spoczywa na Mnie,
ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie,
abym ubogim niósł dobrą nowinę,
więźniom głosił wolność,
a niewidomym przejrzenie;
abym uciśnionych odsyłał wolnymi,
abym obwoływał rok łaski od Pana.*

Zwinąwszy księgę oddał słudze i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w Nim utkwione. Począł więc mówić do nich: «Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli».

Refleksja

Projekt Jezusa

Jezus czuje się pełen Ducha Bożego. „Namaszczony”, to znaczy przesiąknięty, napełniony Jego mocą i miłością. Dlatego naśladowcy Jezusa mówili o Nim „Chrystus”, czyli „Namaszczony”, i dlatego też jesteśmy „chrześcijanami”, czyli „namaszczeni”. Choć często o tym zapominamy, nazywanie siebie chrześcijaninem i życie w oderwaniu od Ducha, który prowadzi Jezusa, jest sprzecznością.

Duch Święty nie ogranicza Chrystusa tylko do własnych spraw. Kieruje Go w stronę czterech grup cierpiących: ubogich, uwięzionych, niewidomych i uciśnionych. Nie powinniśmy o tym zapominać. Duch Boży działa w Chrystusie, ale nie w bezładny sposób. Posyła Go w kierunku najbardziej potrzebujących.

„Duch Pański posłał mnie, (...) abym ubogim niósł dobrą nowinę”. To było podstawowym zadaniem Jezusa: głosić „ubogim” Dobrą Nowinę o tym, że Bóg pragnie zaprowadzić na świecie swoją sprawiedliwość i współczucie. Ubodzy, najbardziej bezbronni i porzuceni to wybrańcy Boga; staną się oni również wybrańcami Jezusa. To nimi się zajmie wędrując po drogach Galilei. A jak jest w moim przypadku? Czy czuję, że Duch Jezusa kieruje mnie w stronę tych, którzy cierpią?

Grupos de Jesús, Jose Antonio Pagola

Modlitwa dnia

Módlmy się za wszystkich młodych ludzi, którzy zastanawiają się nad swoją przyszłością pod kątem życia poświęconego cierpiącym, niech znajdą w naszej Rodzinie Szpitalnej miejsce, w którym będą mogli przeżywać swoje powołanie do szpitalnictwa, kontynuując dzieło rozpoczęte przez św. Jana Bożego. Ciebie prosimy...

Modlitwa w intencji powołań do szpitalnictwa.

*Panie Jezu, który przeszedłeś przez świat, dobrze czyniąc i uzdrawiając,
i posłałeś swoich uczniów, by ze słowami pokoju na ustach,
głosili Królestwo Boże,
uzdrawiając i dając życie:
Spraw, aby powołanie do szpitalnictwa
nadal było przyjmowane w naszym świecie,
aby w Imię Twoje, uzdrawiani byli chorzy,
ubogim by głoszona była Dobra Nowina
a wszyscy cierpiący, by mogli doświadczyć
troskliwości i miłosierdzia Boga, naszego Ojca.
Amen*

BÓG JEST DOBRY DLA WSZYSTKICH – **Niedziela, 17 kwietnia**

Napomnienie

Wszyscy wierni są wzywani do uświadamiania sobie eklezjalnej dynamiki powołania, aby wspólnota wiary, na wzór Dziewicy Maryi, mogły stawać się matczynym łonem, które przyjmuje dar Ducha Świętego (por. Łk 1, 35-38). Macierzyństwo Kościoła wyraża się w wytrwałej modlitwie o powołania oraz przez oddziaływanie wychowawcze i towarzyszenie tym, którzy odczuwają Boże powołanie. Realizuje to również poprzez staranną selekcję kandydatów do kapłaństwa służebnego i do życia konsekrowanego. Wreszcie, Kościół jest matką powołań przez nieustanne wspieranie tych, którzy poświęcili swoje życie, by służyć innym ludziom.

Prośmy Pana, aby wszystkim osobom, które realizują swoje powołanie, udzielił łaski głębokiego przyłgnięcia do Kościoła; i by Duch Święty wzmocnił w pasterzach i we wszystkich wiernych ducha wspólnoty, rozeznania oraz ojcostwa i macierzyństwa duchowego.

Mensaje del Santo Padre por la 53ª Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones.

Tekst biblijny: Ewangelia wg św. Mateusza 20, 1-15

Albowiem królestwo niebieskie podobne jest do gospodarza, który wyszedł wczesnym rankiem, aby nająć robotników do swej winnicy. Umówił się z robotnikami o denara za dzień i posłał ich do winnicy. Gdy wyszedł około godziny trzeciej, zobaczył innych, stojących na rynku bezczynnie, i rzekł do nich: "Idźcie i wy do mojej winnicy, a co będzie słuszne, dam wam". Oni poszli. Wyszedszy ponownie około godziny szóstej i dziewiątej, tak samo uczynił. Gdy wyszedł około godziny jedenastej, spotkał innych stojących i zapytał ich: "Czemu tu stoicie cały dzień bezczynnie?" Odpowiedzieli mu: "Bo nas nikt nie najął". Rzekł im: "Idźcie i wy do winnicy!". A gdy nadszedł wieczór, rzekł właściciel winnicy do swego rządcy: "Zwołaj robotników i wypłać im należność, poczynwszy od ostatnich aż do pierwszych!". Przyszli najęci około jedenastej godziny i otrzymali po denarze. Gdy więc przyszli pierwsi, myśleli, że więcej dostaną; lecz i oni otrzymali po denarze. Wziąwszy go, szemrali przeciw gospodarzowi, mówiąc: "Ci ostatni jedną godzinę pracowali, a zrównałeś ich z nami, którzyśmy znosili ciężar dnia i spiekoty". Na to odrzekł jednemu z nich: "Przyjacielu, nie czynię ci krzywdy; czy nie o denara umówiłeś się ze mną? Weź, co twoje i odejź! Chcę też i temu ostatniemu dać tak samo jak tobie. Czy mi nie wolno uczynić ze swoim, co chcę? Czy na to złym okiem patrzysz, że ja jestem dobry?"

Refleksja

Miłość Boga przełamuje nasze schematy

Niełatwo jest uwierzyć w niezmierną dobroć Boga, który wykracza poza wszelkie nasze schematy. Niejednego może to oburzyć. Czy naprawdę Bóg nie zwraca uwagi na nasze zasługi tak, jak tego czasem oczekujemy, lecz stara się raczej odpowiadać na nasze potrzeby? Jak wspaniale, jeśli Bóg jest taki, jak głosi Chrystus! Wszyscy możemy takiemu Bogu zaufać, nawet, jeśli nasze zasługi są niewielkie, nikłe. Czy nie jest to jednak ryzykowne, by się otworzyć na ten niezbadany, nieskończony świat Bożego miłosierdzia, wymykający się wszelkim ludzkim kalkulacjom? Czyż nie daje nam większego bezpieczeństwa i spokoju – zwłaszcza tym, którzy czują, że wiernie dopełniają prawa – pozostanie w schemacie jasno definiującym obowiązki, zasługi i grzechy?

Przesłanie Chrystusa zachęca nas do tego, by pozwolić Bogu być Bogiem. Jest On dobry dla wszystkich. Patrzy na nas z miłością bez względu na to, czy na to zasługujemy, czy nie. Jego tajemnicza dobroć wykracza poza wiarę osób wierzących i ateizm niewierzących. Wobec takiego Boga jedyne, co pozostaje chrześcijanom, to pełna wdzięczności radość i całkowite zaufanie.

Grupos de Jesús, Jose Antonio Pagola

Modlitwa dnia

Wierzyć to znaczy zrezygnować z siebie samego, wyjść poza swoją wygodę i nieugiętość własnego ja, by skoncentrować swoje życie na Chrystusie. Módlmy się za nasze wspólnoty, byśmy codziennie na nowo wybierali Chrystusa, który nadal żyje wśród nas i zaprasza nas do odnawiania i rozpowszechniania naszego życia duchowego i braterskiego. Ciebie prosimy...

Modlitwa w intencji powołań

Ojcze miłosierdzia,
który dałeś swojego Syna dla naszego zbawienia
i nieustannie wspierasz nas darami Twojego Ducha,
obdarz nas żywymi, żarliwymi i radosnymi wspólnotami chrześcijańskimi,
które byłyby źródłem życia braterskiego, i wzbudzały w młodych ludziach
pragnienie poświęcenia się Tobie i ewangelizacji.

Wspieraj je w ich zadaniach przedstawiania odpowiedniej katechezy powołaniowej
i ukazywania dróg szczególnej konsekracji.

Obdarz mądrością w koniecznym rozeznawaniu powołań,
tak aby we wszystkim jaśniała wielkość Twojej miłosiernej miłości.

Maryjo, Matko i Wychowawczyni Jezusa,
wstawiaj się za każdą wspólnotą chrześcijańską, aby,
stając się płodną za sprawą Ducha Świętego,
była źródłem autentycznych powołań do służby świętemu ludowi Bożemu.

ORDINE OSPEDALIERO | di
SAN GIOVANNI DI DIO